

Вагнеръ

Финикова палма

Веднажъ въ пустинята се заблудилъ единъ арабинъ и цѣль день се луталъ, изтощенъ отъ жажда; привечеръ стигналъ до едно мѣсто, гдето пѣсъкътъ билъ съвсемъ малко влаженъ. Арабинътъ решилъ да преношува тука. Почналъ да рови трапъ въ земята и, колкото по-дълбоко ровѣлъ, толкова пѣсъкътъ ставалъ по-влаженъ. Пѣтникътъ извадилъ отъ торбата си нѣколко фурми, нахранилъ се, а костилкитѣ далъ на камила си. Следъ това се завилъ съ дрехата си и заспалъ. Заспала и камилата и... се събудили чакъ сутринята... Смѣтката на арабина излѣзла вѣрна: въ трапа, който той изровилъ вечеръта, се била събрала малко топла, мжтна вода. Тя била неприятна на вкусъ, но арабинътъ и камилата му изнемогвали отъ жажда и съ жадностъ изпили мжтната вода. Като изялъ нѣколко фурми за закуска и си направилъ молитвата, арабинътъ трѣгналъ пакъ на пѣть. Къмъ залѣзъ слънце пѣтникътъ щастливо стигналъ до палатката на своето семейство.

Една костилка отъ финиковата фурма незабелязано паднала на пѣска и останала въ пустинята. Слънцето и водата се съжалили надъ горкичката... Скрытиятъ въ костилката зародишъ пусналъ коренчета и множество тънки власинки се впили въ земята. Нагоре се издигнало стѣбълце съ малки люсповидни листенца. То расло все нагоре, ставало по-дебело и най-после станало здраво стѣбло;